

1. Gezien de (logische) wijziging van de begripsbepaling 'crisis' en de introductie van de begripsbepaling 'nationale crisis' ligt het voor de hand begripsbepalingen vanuit nationaal en regionaal/lokaal perspectief zoveel mogelijk in overeenstemming te brengen. Idealiter wordt (daarom) in het nationaal handboek crisisbesluitvorming en in de wet dezelfde begripsbepaling van crisis en crisisbeheersing gehanteerd. Zo dat niet gewenst is, verdient het aanbeveling in elk geval de begripsbepaling van 'crisisbeheersing' aan te passen door na openbare orde toe te voegen 'en veiligheid'. Hiermee wordt aangesloten bij de memorie en bovendien wordt de suggestie weggenomen dat de crisisbeheersing en rampenbestrijding slechts ten doel hebben de openbare orde te dienen. Overigens geldt dat strikt genomen het bestuur van de veiligheidsregio geen maatregelen en voorzieningen treft ter handhaving van de openbare orde; het gaat in dat geval alleen om de voorzitter van de veiligheidsregio onder toepassing van elementen artikel 39.1..

2. De nieuwe naamgeving van de wet laat geen ruimte voor het begrip rampenbestrijding, terwijl het begrip ramp op tal van plaatsen in en bij de wet een eigenstandige functionele betekenis heeft, waaraan her en der bevoegdheden gehangen zijn. Weliswaar kan, zoals de memorie aangeeft, een grote en langdurige (beter is 'langdurende') ramp worden gezien als crisis, maar dat laat voorgaande onverlet. Met het oog op de eigenstandige functionele betekenis, de relevantie van het begrip in termen van bestaande bevoegdheden, de duiding van de specifieke aard van de (voorbereiding op de) maatregelen en voorzieningen en die samenhangen met een ramp en de herkenning van de wetgeving in de samenleving heeft het de voorkeur het begrip rampenbestrijding niet in te sluiten in de naamgeving van de wet (bij het begrip 'crisis') maar te noemen in de titel van de wet.

3. De toevoeging, dat het overleg in het Veiligheidsberaad mede strekt tot het stimuleren en faciliteren van afstemming en eenduidigheid tussen de veiligheidsregio's gaat voorbij aan de praktijk van wat er in de Coronatijd veelvuldig gebeurde, namelijk dat de afstemming en eenduidigheid tussen rijk en gemeenten via het veiligheidsberaad vorm en inhoud kreeg. In die zin schiet de toevoeging tekort. Het heeft de voorkeur na 'tussen' de termen 'en met' in te voegen, verwijzend naar het rijk, vertegenwoordigd door de minister van JenV, dan wel een vakminister. Dat zou ook logisch zijn gezien de doelstelling van deze wetswijziging.

4. De introductie van de verder strekkende verslagplicht van de voorzitter bij artikel 40 kan waar het het informeren betreft (terecht) worden gezien als codificatie van hetgeen in Coronatijd veelvuldig gebeurde en waaraan begrijpelijkerwijs behoefte was. De formulering gaat uit van de toestand dat een regionaal beleidsteam in werking is en de voorzitter besluiten heeft genomen met toepassing van artikel 39.1. Het is evenwel de vraag of lid 2-5 moeten worden geacht van overeenkomstige toepassing te zijn. Door dit expliciet te stellen treedt er een onbalans op tussen lid 1 en de invoeging, omdat huidige leden 2-5 door de wetgever bedoeld zijn als democratische legitimerende ex post voorziening. Door 2-5 van overeenkomstige toepassing te verklaren wordt het ex post karakter weggenomen en wordt de mogelijkheid geboden bij een langdurige crisis tussentijds te interveniëren. Zo dat inderdaad de bedoeling is, dient dat in de memorie transparanter en nadrukkelijker te worden beargumenteerd. De memorie adresseert dit punt nu niet, en dat lijkt een omissie te zijn.

5. Het in te voegen artikel 44.a. introduceert de duiding 'andere betrokken partners'. De term 'partners' is een populaire duiding die het onderscheid tussen enerzijds andere bevoegde gezagen en anderzijds andere partners niet expliciteert. Het heeft de voorkeur hier explicieter te zijn.

6. Dezerzijds aansluiting bij de consultatiebijdrage van Dr. mr. Jong, laatste paragraaf. Afgezien hiervan, de wijziging van artikel 42 is onduidelijk waar het de status van de CdK aangaat. Geldt het hier de CdK als provincie orgaan of als rijksorgaan, mede verwarrende gezien de strekking van artikel 41? Terzijde is de vraag aan de orde of en in welk opzicht de ambtsinstructie wordt aangepast. Terzijde is tevens de vraag aan de orde of dit betekenis heeft voor artikel 43.

7. Artikel 39 ziet op de mogelijkheid om bij uitsluiting bevoegdheden over te nemen. Enkele jaren geleden is vanwege de minister van JenV een brief verschenen waarin werd verduidelijkt dat het zou gaan om de volledige bevoegdheid, wat impliceert dat zolang dat aan de hand is de burgemeester die volledige bevoegdheid in het geheel niet meer toekomt. De vraag is of dat wenselijk is. Als voorbeeld de noodverordenende bevoegdheid: in het geval de voorzitter deze nodig heeft maar de burgemeester (om een andere strikt lokale reden) ook, dan zou dat nu betekenen dat de voorzitter betreffende noodverordening voor de burgemeester moet uitvaardigen. Dit lijkt een misvatting te zijn. Het verdient aanbeveling hieraan in de memorie transparanter en duidelijker aandacht te geven.

8. In de memorie is aangegeven dat in de Ministeriële Commissie Crisisbeheersing afhankelijk van de situatie op uitnodiging ook een burgemeester, een voorzitter van een veiligheidsregio of een gezaghebber van een openbaar lichaam (bijvoorbeeld een dijkgraaf of gezaghebber van Bonaire, Sint Eustatius of Saba), alsook andere crisispartners of deskundigen vanuit een inhoudelijke of operationele expertise aan het overleg kunnen deelnemen. Het is aan te bevelen deze passage aan te vullen met 'al dan niet met raadgevende stem', vgl. grondslag MCCB.

9. Gezien de (met reden) intensiverende beleidsvorming op het gebied van de civiel-militaire samenwerking ligt het voor de hand de krijgsmacht vertegenwoordiging een plaats te geven in deze wet. Het ligt voor de hand artikel 12.1 te wijzigen door de regionaal militair commandant toe te voegen. Ook valt het te overwegen artikel 19 in die zin aan te passen.